

Arrest

nr. 165 566 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. AKTEPE en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2015 dient de verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent van de heer A.S., die de Nederlandse nationaliteit heeft.

Op 18 november 2015, met kennisgeving op 19 november 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel

om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

"in uitvoering van artikel 52, §4, 5de Sid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.05.2015 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: M. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Cihanbeyli

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder V of 2', beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)'.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste legt betrokkene volgende documenten voor:

- *attest OCMW Antwerpen dd. 30.07.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële aanvraag bij het OCMW. Er werd echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.*
- *rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 24.07.2015, 07.08.2015, 24.09.2015 en 13.10.2015 een storting deed ten gunste van betrokkene: echter, louter 4 stortingen, ná de aankomst van betrokkene in België en ná de opstart van de huidige aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat betrokkene reeds van in het land van herkomst financieel werd gesteund door de referentiepersoon.*
- *bewijs opening van een rekening bij Bpost Bank dd 19.06.2015: hieruit blijkt enkel dat betrokkene een rekening heeft geopend en toegang heeft tot Phonebanking en Mobilebanking.*
- *rekeninguittreksels dd. 13.08.2015 en 19.10.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geld overschreef naar zichzelf*
- *ongedateerd attest van de Sociale Zekerheidsdienst te Turkije waaruit blijkt dat betrokkene recht heeft op 'provisie'; ongedateerd attest van de Turkse belastingen waaruit blijkt dat betrokkene niet gekend is in de registers van het kadaster; ongedateerd attest van onderhoud van het bestuurshoofd van het dorp Baglica waarin deze verklaart dat betrokkene geen inkomsten, noch onroerende goederen, noch uitkeringen heeft: echter, deze verklaring wordt beschouwd als verklaring op eer, welke niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden. Enkel de verklaring met betrekking tot het niet bezitten van eigendommen wordt gestaafd door overige, officiële documenten. Op basis van de voorgelegde documenten is dan ook niet afdoende bewezen dat betrokkene effectief onvermogen is, integendeel. Er blijkt dat ze recht heeft op een tussenkomst vanwege de Sociale Zekerheidsdienst te Turkije.*
- *documenten (arbeidsovereenkomsten, loonfiches) met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene sedert oktober 2012 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV

nr. 145.912 dd. 21.05.2015). De vaststelling dat de referentiepersoon instaat het betalen van de huurlasten doet hier geen afbreuk aan. Deze kosten zijn immers verbonden aan het persoonlijke levensonderhoud van de referentiepersoon; hij dient deze kosten sowieso te betalen. Voor zover deze stukken toch dienen aanvaard te worden, dient opgemerkt te worden dat deze niets zeggen over eventuele financiële steun aan betrokkene voor haar aankomst in België.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

De voorgelegde medische attesten dd. 19.06.2015 en 13.08.2015 doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Ai van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan "Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel."

Het betoog luidt ten dele:

"(...)

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Noch de behoefte, noch het ten laste zijn zou afdoende aangetoond zijn door verzoekster.

Niets is minder waar.

Dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft om verzoekster ten laste te nemen wordt niet betwist.

De behoefte is voldoende aangetoond met meerdere officiële documenten uit Turkije.

Verwerende partij, onterecht, meent dat verzoekster recht heeft op een tussenkomst vanwege de Sociale Zekerheidsdienst in Turkije en dat ze dus niet onvermogen is.

Dit volgt uit een verkeerde lezing en interpretatie van het document.

Uit het document blijkt dat verzoekster recht heeft op de terugbetaling van haar medische kosten, juist omdat ze behoeftig is.

Verwerende partij steunt haar beslissing dus op een verkeerde feitenvinding en verkeerde lezing van officiële documenten.

Vereisen dat verzoekster nog andere bewijzen moet voorleggen over haar behoefte is disproportioneel en kennelijk onredelijk.

Artikel 50, § 1, aanhef en 6°b van het KB van 8.10.1981 luidt als volgt:

"Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

b) Elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij art. 40 bis, §2 en §4 van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult."

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster al 5 jaar in België leeft.

Zij heeft nooit gewerkt en heeft zij geen pensioengerechtigde leeftijd.

Verzoekster vraagt zich dan ook af welke inkomsten zij nog kan genieten vanuit Turkije?

Het is zeer moeilijk een negatief feit aan te tonen. (STUK 3)

Desondanks heeft verzoekster attesten van onvermogen voorgelegd uit Turkije (document van de sociale zekerheid en attest van onderhoud).

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen.

Het is zeer moeilijk om het negatieve bewijs te leveren van het feit dat verzoekster in Turkije niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten.

Dergelijk bewijs van onvermogen moet als "bijkomend" worden beschouwd volgens het arrest REYES van het Hof van Justitie. In de praktijk kan deze moeilijk worden geleverd en kan verwerende partij het verzoekster uiterst moeilijk maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het haar dwingt om gecompliceerde stappen te ondernemen.

De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie. (STUK 4)

Verzoekster staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar vader en wordt haar huisvesting gefinancierd door haar vader.

Daar verzoekster al jaren samenwoont met de referentiepersoon, dient ze als ten laste te worden beschouwd.

Op de site van het Kruispunt Migratie wordt het volgende gesteld:

Het is mogelijk dat je al een tijd in België verblijft op het moment dat je de aanvraag gezinshereniging indient. Dat kan een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dat geval beschouwt de DVZ jou als ten laste van de Belg of Unieburger, wanneer: ☐ jij en de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres, of ☐ de Belg of Unieburger jouw huisvesting financiert

(<http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-ten-laste>)

Verzoekster was toen ze in Turkije en in Nederland verbleef eveneens afhankelijk van de materiële steun van haar vader. Omdat dit meer dan 5 jaar geleden was heeft zij geen bewijzen meer dat er nominale geldstortingen werden gedaan vanuit Nederland of België naar Turkije. Veelal gaf de vader haar het geld zelf af toen hij haar bezocht in Turkije.

Verzoekster heeft bewijzen voorgelegd dat de huur wordt betaald door haar vader en dat haar vader geld overmaakt op haar rekeningnummer.

Dat verzoekster sedert haar jeugd afhankelijk is van de referentiepersoon blijkt ook uit de medische attesten.

Zij is ongeletterd en vertoont zij een mentale achterstand, zodat zij nooit een inkomen kan verworven hebben in Turkije of in België.

Dr. T. (...) stelt in haar verslag van 13.08.15 dat verzoekster afhankelijk is van haar vader voor heel wat dagelijkse taken en dat ze analfabeet is. Ze kan op eigen houtje nergens naartoe en kan ze geen inkopen doen.

De DVZ dient hiermee rekening te houden. Het is niet omdat er geen stortingsbewijzen zijn naar Turkije, dat uit het geheel van omstandigheden niet kan blijken dat iemand reeds afhankelijk was in het herkomstland.

In casu staat het vast dat verzoekster geen verdienvermogen heeft en nooit heeft gehad. Zij is altijd al afhankelijk geweest van haar vader.

De Vreemdelingenwet stelt bovendien niet dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst. De interpretatie van het begrip "ten laste" zoals gegeven door het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes zijn niet bindend in de Belgische rechtsorde, daar in België het precedentenrecht niet geldt. De RvV mag een eigen interpretatie geven aan het begrip "ten laste" als dit in het voordeel van de rechtszoekende is. Als de wet het begrip "ten laste" niet duidelijk omschrijft en niet expliciet vereist dat de afhankelijkheidsrelatie reeds moest bestaan in het land van herkomst, zal een legalistische interpretatie ertoe leiden dat de rechtszoekende, in casu verzoekster, wordt beschermd. Indien de wet een leemte vertoont kan dit niet tot gevolg hebben dat de rechtszoekende wordt benadeeld.

Het middel is gegrond."

2.2. Nazicht van het administratief dossier leert dat dit onvolledig is. Zo ontbreken de stukken aan de hand waarvan de verzoekende partij trachtte aan te tonen dat zij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon en de bewijzen van onvermogen in het land van herkomst.

Nochtans zijn deze feitelijke gegevens essentieel voor de beoordeling van het dossier nu de verzoekende partij, in weerwil met wat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert, voorhoudt dat zij ten eerste wel heeft aangetoond dat zij in het verleden ten laste was van haar Nederlandse vader en dat zij ten tweede onvermogen was in Turkije. In het administratief dossier bevinden zich enkel documenten waaruit blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van de aanvraag voor een verblijf van 19 mei 2015 stukken heeft voorgelegd met betrekking tot onder meer het onvermogen in het land van herkomst en het ten laste zijn in het verleden, maar deze stukken zelf ontbreken. Het administratief dossier bevat met betrekking tot genoemde aanvraag enkel bewijzen van stortingen van de referentiepersoon aan de verzoekende partij op 24 september en 13 oktober 2015 en een overschrijving van 19 oktober 2015 van de verzoekende partij aan zichzelf. Daarnaast bevat het loonfiches van de referentiepersoon.

Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

De bestreden beslissing moet worden vernietigd. Het betoog van de verwerende partij in de nota doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN